

70

10.2023

NOTÍCIES MUSICALS

FI DE CURS I CAMPAMENT MUSICAL

L'ESCOLA PROGRAMA LA SETMANA CULTURAL
I AUDICIONS DE L'ALUMNAT

L'ENTREAMICS MÉS ENTRANYABLE

HOMENATGE A JOSEP LLUIS RODRIGO

CONCERT EXCEL·LENT, EXCEL·LENT

ENTREVISTA A **IMMA MÀNYEZ**
AL RACÓ LITERARI

BUTLLETÍ DE LA
UNIO MUSICAL L'HORTA
DE SANT MARCEL·LI

SE M'ESGOTEN LES PARAULES

per Ximo Estal Herrero

Se m'esgoten les paraules d'agraïment,
se m'esgoten les paraules de disculpa,
se m'esgoten les paraules acalorades,
se m'esgoten les paraules...

Se m'esgoten les paraules d'enyorança,
se m'esgoten les paraules de bondat,
se m'esgoten les paraules incendiàries,
se m'esgoten les paraules...

Se m'esgoten les paraules per l'oblit,
o pot ser també per l'edat.

Se m'esgoten les paraules desconegudes
i s'esgoten les que tampoc vull usar.

Se m'esgoten les paraules espantades,
sense dir adeu, pleguen i se'n van.

Les cerque per tota la casa...

On s'hauran amagat?

Se m'esgoten les paraules inventades,
esmaperdudes, alenades, musicades...

Bon dia, atzucac, tendresa,
estima, rebombori, enrenou...

Se m'esgoten les paraules i em diuen, convençudes,
que sempre alguna me'n quedarà. ///

SUMARI

secció	pàgina
EDITORIAL	2
ESCOLA	3
BANDA SIMFÒNICA	6
ORQUESTRA DE CAMBRA	9
CORAL	10
UMH / A POQUETA NIT	12
UMH / COMISSIÓ IGUALTAT	15
BARRI / AVV.	17
BARRI / ALBORADA	19
CULTURA	20
PICCOLO DIVERTIMENTO	27

EL BUTLLETÍ DE LA UNIÓ MUSICAL L'HORTA DE SANT MARCEL·LI IV ÈPOCA

COORDINACIÓ GENERAL Ximo Estal

COMISSIÓ DE REVISTA

M ^a Suceso Alegre	José M ^a Arráez	Salva Benlloch
Josep D. Climent	Antoni Francés	Miguel Hernández
María Montes	Paco Perales	Joan Quiles
Àngels Rodas	Tomás Sánchez	Gracia Suñer

COL·LABORADORS

Sonia Pérez	Comissió d'Igualtat	Imma Mànyez
Javier Pérez	Joan Enric Iriarte	Ana Carrión
Encarna Ojeda	Lluís Vallés	Lucía García
Miguel Polo	Naira Rodrigo	

REVISIÓ LINGÜÍSTICA

Ximo Estal
Josep D. Climent

IMATGE PORTADA

Paco Perales

DISSENY I MAQUETACIÓ

Graciagrafica.com

IMPRESSIÓ

Grafimar Coop. V

DIPÒSIT LEGAL

V-3958-1997

COL·LABOREN

Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport
Acadèmia Valenciana de la Llengua

©UNA PUBLICACIÓ DE LA UNIÓ MUSICAL L'HORTA
Músic Cabanilles, 48B València 46017
www.unionmusicalhorta.com
umlhorta@gmail.com

Les opinions manifestades als articles són responsabilitat dels seus autors.
Exemplar gratuït. Imprès en paper ecològic.

**SI VOLS PARTICIPAR ESCRIU A:
noticiasmusicalsumh@gmail.com**

ACTIVITATS DE L'ÚLTIM TRIMESTRE ESCOLAR

per Equip directiu

SETMANA CULTURAL I CONCERT DE FI DE CURS

L'última setmana del curs 22-23 (del 19 al 23 de juny) va tindre lloc, com en anys anteriors, les activitats emmarcades dins de la Setmana Cultural.

Algunes de les activitats més identificatives d'aquestes jornades van tornar a omplir de música els carrers del nostre barri. «L'escola al carrer», «Concert de cor i Conjunt de cordes» en la Residència Flor del taronger, tallers de les aules d'Iniciació i jardí a la porta de l'escola. Aquesta edició va comptar també amb el concert de l'Aula moderna a la terrassa de l'Espai Rambleta, el «Concert de Jòvens Intèrprets» i el concert de fi de curs a càrrec dels conjunts instrumentals de vent i percussió de l'escola.

Per a acomiadar la Setmana Cultural i el curs es va fer un berenar de convivència a l'Escola.

CONCERT INTERCANVI DE BANDES JUVENILS DE PICANYA - SANT MARCEL·LÍ

A proposta del director de l'escola de música de Picanya (professor de la nostra escola i també director de la Banda de la Unió), **Juan Carlos López**, sorgeix la idea de dur a terme un concert d'intercanvi de bandes juvenils amb l'escola de Picanya. Com no podia ser d'una altra manera, la proposta va tindre un gran acolliment entre els xics i xiques de la nostra banda juvenil i, d'aquesta manera, l'11 de juny va tindre lloc l'acte en el Centre Cultural de Picanya. Previ al concert es va dur a terme una cercavila que va servir de presentació de les agrupacions. La jornada va ser tota una experiència per a integrants de les dues agrupacions i famílies. Esperem retornar prompte la visita.

>>

CAMPAMENT 2023

L'edició del «Curs d'estiu 2023» va tindre lloc entre els dies 24 i 28 de juliol. Respecte a l'edició anterior va haver-hi un increment de més del 50% en inscripcions. Al marge de les activitats habituals de cada aula (activitats col·lectives, classes individuals, tallers, etc.) el curs va comptar amb un concert per part dels professors realitzat la primera nit. Vam tornar a repetir el «Got Talent» on tant alumnat com professorat van

demostrar algunes de les seues habilitats al marge de les musicals. L'última nit duem a terme la festa de disfresses. En resum, van ser unes jornades, com sempre, amb una intensa activitat musical i dies d'una sana convivència entre tots. Per a concloure el curs i desitjar-nos unes bones i merescudes vacances, es va dur a terme un magnífic concert per part de la banda i el conjunt de cordes format per l'alumnat del curs.

ACOMIADAMENT DE XIMENA I PRESENTACIÓ DE SONIA

Ara ja fa un any que una de les persones més visibles de l'Escola de música de la Unió ens va dir adeu per gaudir d'un merescut descans. **Inés Ximena Ortega Fuentes** ha treballat com a administrativa de l'Escola, ha format part de la junta directiva i ha estat una de les persones més vinculada a la Unió en els últims temps. Després de més de 20 anys aportant a aquesta societat, Ximena per fi gaudeix de la seua merescuda jubilació. El passat desembre, la Junta directiva i els companys i companyes que formen part d'aquesta Societat li va retre un xicotet homenatge en agraïment a tots els anys de dedicació i el marc no podia ser altre que el concert de Nadal de les agrupacions de l'Escola. Ximena, moltíssimes gràcies per tot i des de la Unió Musical l'Horta et desitgem molta felicitat en aquesta nova etapa.

Sonia Pérez, saxofonista, mare i dona de músics, vinculada a la Unió des de fa molt de temps, membre de la Junta Directiva, serà la persona encarregada d'assumir el treball d'administració de l'escola. Des de l'equip directiu pensem que no s'ha pogut comptar amb millor persona que Sonia, treballadora, col·laboradora i sempre disposada a treballar amb un somriure pel benefici d'aquesta societat. Moltes gràcies per acceptar el repte i moltíssima sort en aquesta nova etapa. ///

L'ESCOLA CANTA: *LA MISSIÓ DE ROB*

per José M. Arráez Sáez

El dia 14 de maig de 2023, en l'Espai Rambleta, es van donar cita els membres de la banda de la Unió Musical l'Horta de Sant Marcel·lí, sota la batuta del seu director **Juan Carlos López Luján** i l'alumnat component de la Coral del Col·legi Concha Espina de la mà de **Merxe Badía Campos** per a donar forma a l'activitat de «L'Escola Canta», un projecte educatiu lligat a la dinamització del plurilingüisme en els centres educatius.

La cantata escollida per a l'edició del curs 2022-23 porta per títol *La missió de Robi*, obra del compositor **Marcel Ortega** i l'escriptora **Isabel Marín**.

Els temes que la componen són *Robi l'extraterrestre*, *Cançó de la il·lusió*, *L'avi Pau*, *Cançó dels estels*, *Tots som singulars* i *Rumba de la diversitat*.

A més del públic multitudinari, vam comptar amb l'assistència de l'assessor de la Direcció General d'innovació, **Salvador Golfe** i la de l'autora de la lletra, Isabel Marín.

I per a acabar m'agradaria compartir amb tots vosaltres la dedicatòria de Marcel Ortega i afegir que va ser un vertader espectacle.

Dedicatòria del compositor

«A totes les persones que formeu part de les societats musicals -massa sovint recordades només quan fa falta a qui convé- perquè, en un incessant i benauradament tossut dia a dia d'il·lusions i penúries, fracassos i èxits, dificultats inesperades i alegries que omplien el cor i fan que tot esforç valga la pena, sou el tresor més gran d'aquesta terra.

Als mestres de música, que, amb un lliurament que els diners no paguen i posant tota la vostra vocació al servei d'unes personetes increïbles que seran els nosaltres del futur, sou capaços de fer-los estimar la música tant com vosaltres estimeu la vostra feina i els desperteu en la mirada una flama que els durarà tota la vida. A la meua família, la de sang i la que el pas dels anys m'ha anat regalant, per ser-hi sempre, en els moments més dolços i en els més amargs, i recordar-me, sense dubtar-ne ni un sol instant, tot allò que soc i que la música és per a mi».

///

Foto: Tomás Sánchez

CONCERT EXCEL·LENT 2023

per José M. Arráez Sáez

El diumenge 16 de juliol de 2023, en l'Espai Rambleta, la nostra Banda Simfònica, sota la direcció de **Juan Carlos López Lujan**, va oferir el concert que amb el nom d'Excel.lent celebra cada any.

En el concert es van oferir dos passdobles i tres obres espectaculars. Pel que fa a les dues primeres obres, es tracta d'*Ariadna Hernández*, passodoble de **Salvador Chuliá Hernández**, que va aconseguir el 1r premi i Esmert d'Honor en el Certamen Provincial de Bandes de Música a València el 2007. I d'*Enrique López*, passodoble de concert d'**Antón Alcalde Rodríguez**, dedicat a la Unió Musical Ponte Ledesma l'any de commemoració del seu 25 aniversari.

El concert també va constar de tres obres ben significatives. *Pumpkins*, de **Juan Gonzalo Gómez Deval**, compositor nascut a Benissanó (València) en 1.955, i autor de nombroses composicions, des de poemes simfònics, música simfònica per a banda o passdobles...

Tintin. Prisoners of the sun, de **Dirk Brosse**, amb arranjaments de **Johan De Meij**, que va ser estrenada el 15 de setembre de 2001 a Anvers (Belgica). Es tracta d'un musical basat en el doble àlbum «Les set Boles de Cristall», on fa cantar als herois per milions de xiquets i adults, la qual cosa va ser un enorme desafiament.

Finalment, també es va interpretar l'obra *Expedition*, d'**Oscar Navarro**, poema simfònic per a Bandes Simfòniques, inspirat en un viatge a les fredes i misterioses aigües de l'Antàrtida per part d'un grup d'habitants d'un poblat. Consta de Llegenda, Dansa del port, Galeres, Antàrtida, Desglaç-allau, Soledat i Retorn.

El concert va ser molt ben interpretat per tots els components de la Unió i dirigit amb molta professionalitat pel seu director, i el públic, com sempre, va saber agrair les actuacions amb gran quantitat d'emotius aplaudiments. ///

Fotos: Paco Perales

PROCESSÓ CARRER SAGUNT

per Sonia Belén Pérez García

El popular barri del Carrer Sagunt de València celebra des de mitjan segle XVII les solemnes festes al seu patró el Santíssim Crist de la Fe. Cada dimarts de Pentecosta, a les nou de la nit, el barri s'engalana i les seues gents ocupen els carrers per a veure passar al seu Crist, que generació rere generació han vist desfil·lar en processó. Li acompanyen les altres dues associacions, El Consol i la Rosquilleta.

Són unes festes arrelades en l'esperit festiu dels valencians i són una mostra de les populars «Festes de Carrer» que molts barris de la ciutat celebren amb l'arribada del bon temps.

La Unió Musical l'Horta de Sant Marcel·lí va tindre la seua representació en aquests actes. El passat 30 de maig, un nodrit grup de músics de la nostra Banda Simfònica va participar un any més en les tradicionals festes d'aquest barri tan emblemàtic de la nostra ciutat.

Una processó que recorre els principals carrers de la zona, carrers plens de flors i murta, l'aroma de la qual envaeix l'ambient, i acompanyada per la música que l'ocasió requereix, *La Saeta*, *Mater Pixa*, *El nostre Pare Jesús*, *Jerusalem*, *Solemnitat*, etc., i per a finalitzar un castell de focs artificials.

Sens dubte, un bell record per a tots i totes. ///

MOROS I CRISTIANS A SEDAVÍ I PARC ALCOSA

per Sonia Belén Pérez García

8

CAPITANIA CRISTIANA SEDAVÍ

Sedaví ha celebrat enguany la XII Edició de les seues festes de moros i cristians.

Els actes van començar oficialment l'1 d'abril amb el pregó de festes i la presentació de càrrecs festers amb **Raúl Hellín** i **Vanesa Lucas** com a capità i banderera per part del bàndol moro, mentre que **Jesús Gironda** i **Mamen Ruiz** ho són pel bàndol cristià, tots ells acompanyats per l'ambaixadora mora **Amparo Pons** i el cristià **Jaime Her-nica**.

El dissabte 6, és sense cap dubte el dia més important de la festa, ja que té lloc la desfilada de gala dels moros i cristians, en què els protagonistes recorreran el carrer del Sol, Av. de Madrid i carrer mestre Serrano, vestits amb els seus millors vestits, les seues ostentacions, carrosses i les bandes de música per a finalitzar en la plaça d'Ausiàs March.

La nostra Banda Simfònica de la Unió Musical l'Horta de Sant Marcel·lí va ser la triada per la Capitania Cristiana perquè els acompanyàrem en aquest dia tan especial. I allí vam estar, més de 40 músics!

Un espectacle veure als nostres percussionistes donant-lo tot! I com tots i cadascun dels músics gaudien desfilant al ritme de la marxa cristiana *Salvages*.

Sens dubte, una experiència per a repetir.

ENTRADA MORA PARC ALCOSA

Un any més, una representació de la Banda Simfònica de la Unió Musical l'Horta ha participat en la desfilada de moros i cristians que se celebra cada any al Parc Alcosa acompanyant a la comparsa dels Maseros.

En aquesta ocasió la mala sort va acompanyar a alguns dels membres d'aquesta comparsa, formada en gran part per gent bastant major, i als quals les malalties els van impedir desfil·lar.

Lluny de decaure i renunciar al seu dia gran, van decidir que esquera desfilant la banda amb una xicoteta representació que portava el seu estandard.

Cada acte que realitzem té una cosa especial que guardarem per sempre en el record. ///

S'APROPA LA TROBADA D'ORQUESTRES AL PALAU DE LA MÚSICA

per **María Suceso Alegre Gómez**

Després del merescut descans estiuenc, l'Orquestra ha començat els preparatius per a la seua participació en la Trobada d'Orquestres de la Coordinadora, que tindrà lloc la vesprada de l'1 de novembre de 2023 en la recentment estrenada Sala Iturbi del Palau de la Música de València, amb motiu del 40 aniversari de la Coordinadora de Societats Musicals de València (1983-2023).

Per això, malgrat els contratemps que han sigut sorgint i sorgiran de cara a l'esdeveniment, l'Orquestra s'esforça en els seus assajos tots els dissabtes des de principis del mes de setembre, donada la solemnitat, no sols de l'acte, sinó de l'espai tan emblemàtic com és la Sala Iturbi del Palau de la Música de la nostra ciutat.

El repertori estarà format per peces cambrístiques, amb l'actuació en algunes obres de solistes (violí, algun d'ells debutant com a tal), la qual cosa comporta un intens treball no sols d'això, sinó de la resta de músics i el seu director.

En aquest concert participaran Orquestres com ara la SIOAM de Benimàmet, la de Benimaclet, la de l'Ateneu de Port i la Jove Orquestra de Campanar.

I, finalment, no podem concloure sense ressenyar l'agraïment tant a la Junta Directiva de la Unió Musical l'Horta com a la Coordinadora per l'oportunitat que amb aquest esdeveniment brinden a les orquestres de les societats musicals de la ciutat de València. ///

Fotos d'arxiu

FI DE CURS DE LA CORAL L'HORTA

per Joan Quiles i Àngels Rodas

En el curs escolar en el qual la Coral l'Horta ha complit 25 anys hem tingut diverses activitats culminades per un final trepidant fins ben entrat el mes de juliol.

El diumenge 2 de juliol, i dins de la XX campanya d'Intercanvis Musicals, tinguérem un primer contacte amb la Coral de l'Agrupació Santa Cecília del Grau, que va organitzar un concert compartit al pati de Méndez Núñez.

En primer lloc, actuà la nostra coral, sota la direcció del nostre estimat director **Alejo Pérez Lamata** amb la interpretació de les següents obres: *Ciutat de Parella*, de **Deseado Mercadal**; *Un beso y una flor* (**Jose L. Armenteros** i **Pablo Herrero Ibartz**), popularitzada per **Nino Bravo**, en la qual actuà de solista el nostre magistral **Pascual Collado**; *África grita*, amb música de **Daniel Escriche** i text d'**África Dolida** i **Jesús Peña**; *Alma llanera* (Jorope venezolano); *La cançó del teuladí*, amb música de **J. V. Barceló Calabuig** sobre un poema de **Teodor Llorente**. Estrenada en este concert, *Guantanamera*, amb música de **J. Fernández**, **J. Orbón**, **P. Seeger** i text de **José Martí**.

El nostre solista **Francisco Beltran** va triomfar en la seua interpretació d'esta coneguda cançó popular cubana.

A continuació, els nostres amfitrions ens delectaren amb un genial i amé repertori sota la direcció de **Miriam Núñez**: *San Sabeya Gururumbé*, de **Mateu Fletxa**; *A l'horta del meu pare*, cançó popular valenciana; *Hora baixa*, tradicional amb l'harmonització de **J. Crivillé**; *Que tinguem sort*, de **Lluís Llach**; *Cantar*, de **Santiago Peláez**; *La gavina*, de **Frederic Sirés** i **Josep M. Roglán**; *Muntanyes del Canigó*, tradicional catalana, harmonitzada per **Nadal Puig**.

Els cants comuns foren dues cançons populars valencianes: *Tramussos d'Àfrica* i *La trompa i fil*.

Després del concert, tinguérem el gust de compartir en el mateix pati de Méndez Núñez un deliciós sopar preparat amb molt de mim pels amfitrions de l'acte. L'experiència va ser genial, a octubre està programada la tornada de l'intercanvi, esta vegada a la nostra seu.

Entrat el mes de juliol, encara ens faltaven dues cites molt interessants: el tradicional festival de corals de primavera, que en esta ocasió i donades les dates, es va convertir en Festival Coral d'Estiu. Enguany compartirem escenari amb la Coral Benissenca.

El dia 9 de juliol jugàvem a casa nostra i rebérem a la Coral de Benissa a l'Espai Rambleta. El repertori de la Coral convidada va constar de cinc peces acompanyades al piano per **Francesca Llobel** i a la bateria per **Felip Cardona**. La direcció va estar a càrrec de **Javier Santacreu**. Les peces interpretades van ser: *Ave Verum Corpus*, de **Charles Gounod**; *The Lord bless you and keep you*, de **John Rutter**; *Mar sedós*, del tríptic *Al mar*, amb lletra de **Carme Cabús** i música de **Moisés Ferrer**; *Que tinguem sort*, de **Lluís Llach**; *Charade*, tema de la banda sonora, de **John Mercer i Henry Mancini**; i *Gershwin's Medley*, d'**Ira Gershwin i George Gershwin**.

Després de la nostra ben rebuda actuació va ser el torn dels cants comuns: *Hallelujah*, de **Leonard Cohen** i arranjaments de **Roger Emerson**; i *Paraules d'amor*, de **Joan Manuel Serrat** amb arranjaments de **Francesc Vila**, que va rebre molt aplaudits pel públic present.

La darrera data a recordar va ser el dia 15 de juliol, diumenge, en el qual tornàvem la visita als ja amics de la coral Benissenca.

Aprofitarem l'avinentesa per a celebrar el nostre particular final de curs i se n'anàrem d'excursió amb autocar. La primera parada va ser al restaurant del Club de golf de Xàbia, on ens tenien

preparat un reservat amb un menú deliciós on passàrem una vetlada inoblidable.

Una vegada en Benissa i després d'un passeget inesperat, arribàrem al Centre d'Art Taller d'Ivars on van tindre lloc les distintes i apreciades actuacions, acabant de manera genial amb els cants comuns.

Abans de tornar cap a casa, ens oferiren un deliciós soparet de germanor el qual gaudirem en harmonia, cantàrem i fins i tot ballàrem. L'experiència va resultar molt interessant i ens va unir a totes dues corals que quedem agermanades per a futurs esdeveniments.

Com podeu comprovar, no podiem acabar el curs de manera més completa. Comencem setembre amb ganes i forces renovades. El 15 d'octubre completem l'intercanvi amb la Coral Santa Cecília, a la nostra casa i amb qui son, ja també, els i les nostres amics coralistes.

Hi ha que vore el món coral quantes unions pot portar!!! ///

Foto: Paco Perales

A NUESTRO MAYOR «ENTREAMIGO»: JOSÉ LUIS RODRIGO

per Naira Rodrigo

o sé quants anys farà ja, potser més de 15, decidires que volies tocar al local, amb amics, amb amigues, fer un concert, sense pretensions, per a tu, per a vosaltres, per a qui passara per allí. I així, de qualsevol manera i sense molt de trellat, com passen sovint les coses boniques, es va crear l'*Entreamics*: una vesprada on hi hauria música, amistat i bon humor que, després, passaria a convertir-se en una sèrie d'actuacions dins del cicle d'A poqueta nit, sense una freqüència determinada ni un estil musical particular marcat, però amb un tema principal: tu i els teus amics i amigues damunt de l'escenari del nostre local social fent música i el que sorgira.

Per això, no podíem deixar passar l'ocasió de fer-te un concert homenatge amb un *Entreamics Edició Especial*, que per fi va tindre lloc el passat 12 de maig al local i sí, al que acudiren molts amics i amigues per a recordar-te, tant dalt com baix de l'escenari. Si hagueres estat allí, quan hauries gaudit!

Obriren la nit el grup «d'harmòniques amigues», **Félix, Joan, Miguelón** i Àngel, interpretant un popurri de melodies que solieu tocar als temps de joventut quan tu els ensenyaves a tocar l'harmònica, fa «només» uns anyets. La selecció incloïa la popular *Canción de despedida*, i no puc explicar-te com va ser d'emocionant quan el públic es va arrancar a cantar-la espontàniament. Coses que no s'assagen...

A continuació, la teua companya de vida i mestra de cerimònies, com no podia ser d'una altra manera, va llegir el text *Un mar de fueguitos*, d'**Eduardo Galeano**, com va fer a la primera edició, recordant-nos que «cada persona brilla con luz propia entre todas las demás». I quanta raó té.

Seguidament, Joan va cantar amb veu ferma la *Cançó de matinada* de **Joan Manuel Serrat**, i **Marga** es va llançar amb la *Llorona*, acompanyada de la nostra banda base, formada per Miguelón a la percussió, **Carles** al baix i **Diego** a la guitarra. «Quin luxe!» segur que hagueres dit tu d'haver estat. Seguidament, i com sempre, esgrimint la seua guitarra amiga, el teu company de *jam sessions*, **Jesús**, va interpretar *Los ejes de mi carreta* d'**Atahualpa Yupanqui**.

Després d'aquesta sèrie de cançons més intenses, trencàrem la dinàmica amb un dels teus clàssics: el cànon de *Les violes*, que no podia faltar, interpretada per Àngels, **Carmen, Alejo** i **Juan Pechuán**.

I com a un regal nostàlgic que arriba en forma de cançó, Àngels (la tia Leles) i el tio **Víctor** (sobreposant-se com pogueren a la nostàlgia) ens obsequiaren amb un *Yolanda*, de **Pablo Milanés**, a dos veus, que ens va transportar a temps passats. Impossibile no recordar-la cantada per tu. Ai, si hagueres estat, quan t'hauria emocionat!

No podia faltar un dels temes més destacats del teu repertori als darrers anys, la *Milonga del moro judío*, de **Jorge Drexler**, un himne que per a tu era tota una declaració d'intencions. Però, qui seria el valent que s'atreveria amb ella? Doncs el teu gendre valent, Diego, cantant en públic per primera vegada.

Podríem dir que la valentia és contagiosa, perquè poc després, **Paco Beltrán** s'atreveria amb un tema preciós i exquisidament complicat: *Mediterráneo*, de Joan Manuel Serrat.

Però no tot anava a ser solemne: també havia d'haver-hi moments per riure, perquè el bon humor havia d'estar present en una nit com aquesta, en un homenatge com aquell. I així tornà el teu germà Víctor, guitarra en mà, per a fer-nos cantar allò d'«En el tiempo los apóstoles, los hombres eran barbáros, se cómian a los pájáros». Tot seguit, las *Polcas piconas* canàries (en honor al teu títol de «canari adoptiu») i *Círculos viciosos*, de **Joaquín Sabina**, interpretades per uns molt poc centrats i proudesfadats **Jesús Ferragut** i la teua filla, qui escriu.

Quasi acabant, i per a no faltar a la teua memòria sense haver passat pel teu benvolgut Silvio Rodríguez, Miguelón, Diego i jo interpretarem un mític i compungit *Unicornio*, amb la màgica col·laboració del teu fill menut, **Carles**, a la trompa. De veres que, d'haver estat, t'hauries quedat sense paraules.

I per a desempallegar la festa d'aquella nit, amb la *Fiesta*, de Joan Manuel Serrat, acompanyada pel públic assistent, es do-

naren els darrers acords sobre l'escenari per a donar pas al «cor del teu cor», la Coral l'Horta, que et va dedicar un *Paraules d'amor* molt senzill i molt tendre.

I per a finalitzar, la nostra mestra de cerimònies va acomiadar l'acte llegint uns versos de *Los aires de Lima* amb el seu «te di mi corazón porque tú lo merecías» i, fins i tot (que per a valentes, ella), no t'ho creuràs: va cantar un fragment. En cas d'haver estat, hauries *flipat*.

Però no podíem acabar sense veure la teua imatge, la de José Luis en acció, la teua forma desenfadada d'adreçar-te al públic i la teua inoblidable veu que tant enyorem. En aquesta qüestió, l'artista va ser el teu nebot Víctor qui va preparar una selecció de moments viscuts a les actuacions passades d'*Entreamics*.

Podria valdre aquella nit com a metàfora de la vida d'aquell a qui rendíem homenatge, ja que va haver-hi tendresa, rialles, reivindicació, celebració de la vida i molta amistat. I de pas, també férem música. Perquè així eres tu: un bon amic sensible, compromès, optimista i vital. I una persona així, ben es mereixia un homenatge com aquest.

La veritat és que hauries rigut, hauries plorat, t'hauries emocionat de veure tantes persones que t'estimen tant...

O no sé, molts hauríem dit que... potser... estaves...?

Estaves. ///

■ Foto: Tomás Sánchez

ENTRETRÉS A LA RAMBLETA

per Lucía García

Va ser preciós per al grup Entretres presentar el nostre disc « Más allá de la Razón», més cinc cançons pendents de gravar, compostes per **Javier Valdeolillos**, a excepció de «La Vida», lletra escrita per qui subscriu, **Lucía García**, estrenant-me, així com «Iletrista» (la pandèmia va fer traure a moltes aquestes «cosicas» que portem dins).

Arribem dues hores abans del concert tibants i nerviosos, però el tècnic de l'Espai Rambleta, Álvaro, encarregat de realitzar els ajustos de so amb la seua professionalitat, ens va tranquil·litzar i indicar com interactuar amb el nostre major i pitjor aliat, el micròfon.

Quina va ser la nostra sorpresa quan veiem la terrassa omplir-se d'amics, familiars i persones que mai ens havien escoltat, en aquest moment, i ja a la porta, van tornar les pors, però l'escenari és MIRACULÓS i, sobretot, la calor del públic assistent, ens va fer estar molt a gust i disfrutar moltíssim la nostra actuació.

És sempre un plaer comptar amb **Miguel Hernández** per a acompanyar-nos, sent una meravella escoltar com toca la percussió sense cap indicació, creant i sent ell mateix el compositor de la seua música.

Per a Entretres ha sigut tot un luxe poder haver actuat a la Terrassa de la Rambleta, a la qual agraïm el seu lliurament i confiança.

Finalment compartir el nostre particular anecdotario de l'actuació que van ser aqueixes vèries caïdas improvisades i imprevistes d'una de les guitarres, la distracció de no saber qui presentava que cançó i la meua mirada fixa i concentrada en la meua estrena com a "percussionista" tocant el pal d'aigua. ///

Fotos: Juan Luis Gómez

AUTORITAT ENFRONT D'IGUALTAT

per Comissió d'Igualtat UMH

questes últimes setmanes hem vist, massa vegades, les imatges de l'expresident de la Federació Espanyola de Futbol i de la jugadora de la Selecció Espanyola de Futbol **Jenny Hermoso**.

Com anomenar al que va succeir? Per a nosaltres està molt clar, és una agressió exercida des d'una situació de poder. No hem d'oblidar que este senyor era el seu cap. I per què este cap fa estes coses? Molt senzill, a causa de la seua posició, el seu càrrec; li abellix fer una cosa i la fa, amb tota naturalitat, donant per descomptat que a l'altra persona també li sembla bé. Existeix un altre condicionant, l'autoritat és exercida per un home i la subordinada és una dona, això el fa sentir més poderós, amb més impunitat. A més, és una actitud tan normalitzada, tan interioritzada, que molta gent es pregunta davant estos fets, com tanta gent ha pogut reaccionar en contra? Com s'han enfadat tant? I després ve el fet d'assumir per part d'estes persones quan veuen que no agrada el que han fet, el paper de víctimes, com si foren ells els agredits, «és que ja no saps com actuar, a veure el que dius, et denunciaran».

Però us imagineu l'escena a l'inrevés? Nosaltres no, perquè mai hauria passat.

Estos dies en la televisió, en la premsa, hem sentit moltes opinions sobre estos fets, sobre l'actitud d'Eil, d'Ella, també hem vist canvis d'opinió, pressions sobre les jugadores. Trobarem un article que ens va fer pensar, «Caram, ens ha llegit el pensament». Ens referim a l'article publicat per **Rosa Montero** en *El País*, el 17 de setembre del 2023, que porta per títol «Tampoco es para tanto»:

«En efecto, que un baboso te plante un beso en los morros sin que tú quieras no es ni mucho menos tan grave como ser violada y degollada en un callejón. Pero, por muy distantes que estén, am-

bas cosas forman parte de un mismo marco de valores. De una sociedad en la que las mujeres no tienen el mismo derecho sobre su vida y su cuerpo que los hombres. Y en ese mundo hemos sido educadas todas; en diferentes generaciones y diferentes niveles, se nos ha enseñado a tener tragaderas, a aceptar su dominio, a intentar hacer bromas en el autobús en vez de amargarte la vida por la humillación que sientes o en lugar de darle un puñetazo al agresor. Ya conté alguna vez que desde los 10 hasta los 17 cogía el metro cuatro veces al día, sola, para ir al instituto y no creo que pasara uno solo día sin que un desgraciado se frotara contra mí o me tocara el culo, a mí y a todas mis amigas. Una vez teníamos 11 años, una de ellas protestó y el hombre le pego un bofetón. Nadie nos defendió. La vida era así, eso era lo normal, el entor-

no nos decía que aquello tampoco era para tanto. Somos animales adaptativos. Pero se diría que va siendo hora de acabar con esto».

L'article ens fa reviuere a les que som més majors escenes de l'adolescència que havíem amagat en la nostra memòria. A més d'una li pot resultar familiar, un autobús ple de gent i, quina casualitat, sempre era un home el

que s'estrenyia contra tu, et tocava el cul o es fregava, però si el miraves, no mostrava cap signe de culpabilitat o de penediment, al contrari, et mirava com dient, a vore si t'atreuixes a dir alguna cosa. Ho podia fer i ho feia.

Un altre fet habitual era el dels «piropos». Vèiem un grup d'homes, no importava l'edat, el grup els donava força i ja sabíem que anava a passar, intentàvem creuar a l'altra vorera. Si tenies sort et podien dir una cosa no ofensiva, però la major part de les vegades a més d'un repàs del teu cos, afegien el que et farien. Si alguna es queixava, quina ximpleria, damunt, que a les lletges no els diuen res. Sembla que havíem d'estar agraïdes. Eren actituds considerades normals que anaven amb l'edat i el sexe.

>>

Quan eres adulta penses que tens més recursos, que no consentiràs determinats fets, però arribes al món laboral i t'adones que has de continuar aguantant i fingint. En aquella època hi havia prou treball, poc remunerat, però si a casa feien falta diners o no volies estudiar, treballaves. Els treballs s'anunciaven en el periòdic, exigien bona presència. Per als homes era senzill: jaqueta, corbata, sabates netes i ben pentinat. Per a nosaltres era pitjor: havies de ser femenina, per descomptat, falda, però tampoc passar-te'n, per a no semblar una altra cosa, els coneixements eren importants, però no l'única cosa, havies d'aprovar la revisió ocular. Una vegada aconseguit el treball pagaves altres peatges, els teus caps tenien el dret a fer-te comentaris sobre la teua manera de vestir: que si quina faldilla, que si perquè no et poses talons, que bé et senta això que portes hui, etc. Intentàvem evitar que ens posaren la mà al damunt, aguantar el que ens deien sobre el nostre físic, que ens jutjaren per tot, menys pels nostres coneixements, treball, vam aprendre a anar al despatx del cap amb una carpeta davant del pit.

Estos fets es produïen i es continuen produint en àmbits on l'home té el poder, no ha de ser un gran poder, simplement escenaris en què la dona és minoria i els comandaments són ocupats per homes. El teu superior pot agredir-te verbalment, fer que t'acomiadem, que et vaja millor, que publiques, que ascendisques. Estos fets afecten a tots els sectors, empreses en les quals les treballadores són majoritàriament dones i els encarregats i els càrrecs, únicament hòmens. Àmbits laborals tradicionalment ocupats per hòmens en els quals costa assumir que les dones també estem i no pensem anar-nos-en. El poder o l'autoritat provoca abusos fàcilment, pensen què podem fer o dir a l'inferior el que vulguem i més si és una dona. També que si les dones no diem res, no ens queixem, és que ens sembla bé. Totes hem sentit comentaris «que s'haguera queixat», «Que

haguera dit que no». Massa vegades la dona ha de demostrar els fets, la víctima és la culpable perquè no s'ha defensat, no ha cridat, no s'ha queixat, etc. Quan et queixes la resposta és «Dona, si no és per a tant».

Gràcies al treball, a la lluita de moltes dones, la mentalitat de la societat està canviant, les lleis també. Les dones hem deixat

de callar, hem afrontat les agressions, encara que no sempre és fàcil, ja que el cost és alt. Per desgràcia, situacions com la de la jugadora de la selecció espanyola de futbol i 'expresident de la Federació Espanyola de Futbol s'han donat en molts altres àmbits. El *MeToo* va mostrar al món l'abús exercit per determinats productors, directors, magnats del món del cinema. En el món de la música el cas del cantant **Plácido Domingo** ens va mostrar la utilització de la seua posició per a abusar de companyes de professió.

Existeixen homes, que neguen ser masclistes i, per tant, no intenten canviar, estan massa còmodes. No reconeixen els fets i intenten

justificar-se escudant-se en la víctima. Però també existeixen molts hòmens que han canviat o intenten canviar, que reconeixen que no es poden consentir estos fets, que estos abusos han d'acabar.

De vegades, alguns mals com el bes no consentit a Jenny Hermoso, trauen a la llum situacions dolentes, enquistades i provoquen alguns canvis, xicotetes victòries.

Però sempre, no ho oblidem, amb dolor, esforç i rebuig per part d'alguns. ///

REIVINDICACIONS ACTUALS I MANTINGUDES EN EL TEMPS

per Lluís Vallés Peris

Benvolguts lectors i benvolgudes lectores de *Notícies Musicals*, volem informar-vos de la dinàmica de l'Associació Veïnal del segon trimestre del 2023.

Abans d'entrar en matèria cal fer una crida al veïnat. La nostra entitat va complir, el passat mes de juny, 47 anys treballant en el barri de Sant Marcel·lí, i encara manté el seu esperit reivindicatiu, però té les dificultats pròpies de l'edat: una edat mitjana alta del veïnat associat i falta de relleu generacional en la Junta de l'Associació. Per tant, tenim dos reptes que volem compartir amb vosaltres perquè ens ajudeu a assolir. El primer és augmentar el nombre de sòcies i socis amb veïnat més jove, perquè encara que en som més de 300 la mitjana d'edat és alta. I el segon és trobar un relleu generacional en la Junta de l'Associació, perquè quan finalitze l'actual mandat el novembre del 2025 estarem a les portes del 50 aniversari de l'Associació.

El dia 25 d'abril vam acudir a la Unitat de districte 3 de Patraix de la Policia Local. La reunió era per a informar als representants de les associacions veïnals de la zona de la situació de la policia de barri i la creació d'una unitat nova UPIC (Unitat de Proximitat i Convivència).

El 28 d'abril la Junta de Govern Local de l'Ajuntament de València, després d'aprovar-se per unanimitat en la Comissió de Cultura, va acordar «denominar la zona de vianants situada entre els carrers de l'Arquebisbe Olaechea i la intersecció amb el carrer de Sant Marcel·lí, amb la següent llegenda: «PLAÇA DE JULIO CIGES MARÍN» (SACERDOT OBRER)». Vam rebre amb

molta alegria les dos associacions veïnals, Malva-rosa i Sant Marcel·lí, l'acceptació de la nostra petició i sobretot la rapidesa en la gestió. Més de sis mitjans de comunicació van publicar la notícia en les seues edicions en paper i digitals. Igualment, l'ajuntament va proposar incloure en el quadre honorífic de la ciutat a la figura del religiós **Julio Ciges Marín**, a qui es nomenarà fill adoptiu a títol pòstum per la seua labor pastoral i la seua ingent labor social desenvolupada en el barri de la Malva-rosa.

El dia 1 de maig va tindre lloc una reunió amb el regidor **Javier Mateo**, com a president de la Junta de Districte de Patraix, i representants de l'Associació de veïnes i Veïns, de la falla Arquebisbe-Olaechea Sant Marcel·lí i l'Associació Temps Lliure Sant Marcel·lí. Vam informar el regidor de les diferents problemàtiques i reivindicacions que tenim en el barri. Des de l'Associació hem preparat una taula reivindicativa de cara a les properes eleccions locals. Però lamentablement la majoria de les reivindicacions que plantejarem ja formaven part de la taula reivindicativa de les anteriors eleccions locals. Però, en l'Associació mantenim les propostes reivindicatives i les tornarem a reclamar al nou equip municipal de l'ajuntament. A continuació passem a relacionar les propostes.

Parc de la Rambleta. Expropiació dels terrenys anunciada per l'ajuntament. Nou projecte per a la 2a fase i la seua execució. Construcció d'una pèrgola per a celebrar concerts en el parc de la Rambleta. Recuperar la tanca de la zona oest. Vigilància nocturna. Dotar al parc de serveis higiènics en la zona de jocs

>>

Fotos: Arxiu AVW Sant Marcel·lí

>>

infantils i en la resta del parc. Obertura al públic del Molí del Tell com a centre d'interpretació del parc.

Aparcament de cotxes. Execució de les dos zones previstes en l'«Estudi de millora de l'espai públic del barri de Sant Marcel·lí» del 2016.

Activació del PAI de Sant Marcel·lí est. Eliminació de les naus industrials amb teulades d'amiant del carrer de Sòria. Adaptar les zones de dotacions públiques del PAI a les necessitats actuals de centres de dia per a persones majors i residències.

Plaça de l'Alqueria dels Balcons. Canvi d'ús del terreny de zona escolar a servei públic.

Zona sud del soterrament de les vies del tren. Urbanitzar els descampats conformant un bulevard entre els barris de Camí Real i de Sant Marcel·lí. Eliminació de l'assentament. Jardí de Salvador Perles. Eliminació de les muntanyes de terra acumulada per ADIF.

Adaptació dels edificis amb problemes d'accessibilitat. Centres de dia per a persones majors i residències. Atenció d'ajuda domiciliària, reforçament del servei.

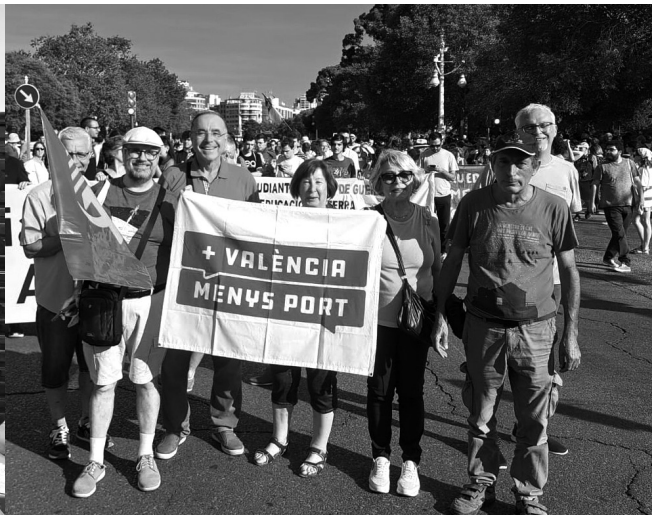
Terrasses dels bars, fer complir les ordenances. Policia de barri. Reforçar el servei. Pacificar la velocitat del trànsit del carrer de Salvador Perles i del Bulevard Sud. Instal·lació de panells informatius en diferents zones del barri per a fixar cartells informatius tant de l'Ajuntament com de convocatòries d'actes en

el barri. Rehabilitar la pèrgola de la plaça de Monsenyor Óscar Romero. Rehabilitar el passatge a la plaça Monistrol.

El dia 28 de maig hi hagué eleccions municipals i autonòmiques i com és tradició en l'Associació vam organitzar un debat entre candidats per a contrastar les seues propostes per a la ciutat i també per al nostre barri. El debat va tindre lloc el dia 16 de maig en la nostra seu. Van participar cinc partits que es presenten a les eleccions a l'Ajuntament de València. Per Compromís, **Lucía Beamud Villanueva**, pel PSOE, **Javier Mateo García**, pel PP, **Julia Climent Monzó**, per Ciutadans, **Narciso Estellés Escorihuela** i, per Unides Podem/EUPV, **Adrián Navalón Osa**.

El dia 16 de juny vam participar en la manifestació «No a l'ampliació del port de València» convocada per la Comissió Ciutat-Port. Manifestació multitudinària que va recórrer el trajecte des de l'Albereda a la plaça de l'Ajuntament.

Del 26 al 30 de juny vam participar en la 31a Setmana Ciutadana que organitza la Federació d'Associacions Veïnals de València. El dia 26 de juny l'acte d'inauguració. El dia 27 de juny taula redona «Ampliació? Equilibri ciutat versus Port». El dia 28 de juny vam muntar en la plaça de la Reina una taula informativa amb informació de les Festes Populares d'enguany i les reivindicacions del barri. També vam repartir elements de marxandatge. El dia 29 de juny taula redona «Urbanisme i habitatge: Urbanisme 2050. Hi ha habitatge suficient?» El dia 30 de juny sopar i gala del lliurament dels Premis de la Setmana Ciutadana 2023. ///

ALBORADA I LA SEUA IMPRESCINDIBLE TASCA

per Ana Carrión (Lucía), presidenta d'Alborada

mics i amigues, veïnes i veïns, em dic Ana, però molts em coneixeu com a Lucía. Soc la presidenta d'Alborada, l'associació de minusvàlids de Sant Marcelino des de fa 30 anys.

No tenim molta visibilitat en l'àmbit d'associacions del barri, però gràcies a la nostra tenacitat i insistència, en Sant Marcel·lí tenim un centre ocupacional de referència a la nostra ciutat.

Des de la Unió Musical em demanen que us compte una mica sobre nosaltres i les nostres activitats, totes senzilles, a causa de les limitacions i diferents capacitats dels nostres socis, com ja us podeu imaginar, perquè a molts d'ells i elles, ja els coneixeu.

Com a exemple principal, us puc parlar dels nostres viatges. 30 anys donen per a anar a molts llocs i així ho hem fet. L'última primavera, sense anar més lluny, ens organitzem i ens en vam anar a Sòria i Saragossa. Visitem tant paratges naturals com el Canó del riu Llops, que ens va encantar, malgrat la llarga caminada, com els pobles d'El Burgo de Osma i Tarassona. Aquests

viatges de convivència són molt positius per a tots nosaltres, tant per als socis com per als familiars i amics que ens acompanyen, perquè ens permeten eixir de la rutina del dia a dia i ens ho passem genial.

La música i el ball no poden faltar en els nostres viatges, així que els hotels en els quals ens allotgem sempre tenen preparat un karaoke o una mini discoteca perquè els nostres xics i xiques moguen l'esquelet.

De cara a Nadal, a més de la coneguda Loteria que ens compra tot el barri i part de l'estranger, amb la col·laboració de la Unió Musical, que ens cedeix un espai per als assajos, celebrem el nostre gran Festival de Nadal, en el qual els nostres socis actuen. Després de les actuacions dels nostres artistes, mengem. Últimament en un hotelet al Puig, en el qual ens tracten de meravella, i al qual acudeixen els Reis Mags d'Orient, carregats de regals per a tots els socis i sòcies de Alborada.

Vull aprofitar aquest espai per a anunciar-vos que després de 30 anys al capdavant de Alborada, ha arribat l'hora que deixe el

>>

>>

meu càrrec. És natural, després de tants temps. No hi ha canvi generacional, per la qual cosa nosaltres, mares i pares, ens fem majors, i les nostres filles i fills, també. Tinc la vaga esperança que algú s'anime a continuar amb Alborada, però ho veig molt difícil.

La nostra meta era la creació d'un taller ocupacional en el barri, i aqueix és un repte reeixit, per la qual cosa crec que farem mutis pel fòrum. Agraïts estem, socis i sòcies, mares i pares, a l'atenció que la Unió Musical l'Horta, sempre ens ha prestat. Tots ells, músics, mestres, directiva i un llarg total, amb la composició de la peça musical *Alborada*, per **Ximo Estal**, inclosa. Quan l'obra es va estrenar en l'Espai Rambleta, amb motiu dels 25 anys de la nostra associació, sincerament, va ser un momentà memorable per a tots.

Vull despedir-me, com a presidenta, dels amics i simpatitzants de l'associació, però estic una mica cansada i crec que per part meua està complida la meta d'*Alborada*. Tranquil·la i molt contenta amb la labor realitzada per tots els pares i mares que la vam formar en el seu moment. També espere que el barri tinga bon record de nosaltres, som bons veïns i ens felicitem per això.

Poc més he d'afegir, que la integració social, laboral i, sobretot, humana, siguin un fet en un futur pròxim. Tots iguals i tots diferents. ///

ÒPERES EXPLICADES PER A NENS

per Joan Enric Iriarte

Jordi Sierra i Fabra (Barcelona, 1947) fou una de les màximes autoritats del rock durant tres dècades. Però com a amant de tot tipus de música, ara ens porta la seua obra més personal, la que agermana el món dels xiquets amb la música que ell escoltava de menut. Una mostra preciosa de com convertir les òperes en paraules i acostar-les als més jòvens amb la màgia del seu esperit.

Després de l'èxit d'*El meu primer llibre d'Òpera*, **Jordi Sierra i Fabra** ens proposa una nova i personal selecció d'obres del gènere que combina les seues dues passions d'infantesa: la literatura i la

música. De la mà de **Falla, Ravel, Wagner** o **Puccini**, l'autor ens introdueix en l'univers d'un art on la paraula es fa més intensa gràcies a la música que l'acull.

La sensibilitat del xiquet que llegia atrapat pels acords de la música ressona en aquests contes per arribar, després de molt de temps, a la d'altres xiquets i xiquetes i transmetre'ls el gust per un art que els farà créixer en la bellesa i la subtils. ///

LA "MÚSICA FESTERA" O MÚSICA DE MOROS I CRISTIANS

per Ximo Estal Herrero

Qui no ha estat mai en una entrada de Moros i Cristians, o qui no ha sentit mai parlar mai de les Entrades de Moros i Cristians d'Alcoi, Cocentaina, Ontinyent, Bocairent, Albaida, Villena, Elda i tants altres pobles? Qui no ho haja fet, està d'enhorabona perquè en els propers números parlarem un poc sobre aquesta festa, tan arrelada al nostre territori i que compta amb un repertori molt ric, interessant i propi (tanmateix, us convidem a fer un treball d'investigació pel vostre compte, ja que descobrireu una música increïble).

Doncs bé, entenem per «música festera» aquella música que acompanya la festa de Moros i Cristians en les seues tres formes principals: marxes mores, marxes cristianes i pasdoble de diana. És tal la importància d'aquest acompanyament que, segurament seria impossible entendre la festa sense aquest maridatge entre desfilada i música. Tant les marxes mores, com cristianes (i fins i tot el pasdoble de diana) es caracteritzen per uns ritmes molt característics (que deixa ben clars la figura del timbaler o timbalera) i que van d'acord amb el tipus de desfilada (no és el mateix el pas de la comparsa

mora, que el de la filà cristiana).

El pasdoble de diana (o pasdoble «sentat», com s'anomena a Alcoi) és una composició de ritme pausat que sorgeix davant la necessitat d'un ritme menys marcial en les «entraes».

La marxa mora sorgeix com a un nou ritme diferenciat de l'anterior. El ritme, més lent, exigeix una composició més

una música amb un caràcter guerrer i compacte on la trompeteria predomina sobre la fusta. És, dels tres tipus de música, probablement el que es troba encara en una clara evolució.

El balanceig que experimenta el cos es tradueix en passes quan la filà avança i en xafades quan està quiet.

Però on trobem l'origen d'aquestes composicions?

Si bé, des dels orígens de la Festa, se sap que aquesta ha estat acompanyada de música, no està tan clar quin era el repertori que s'interpretava en aquests inicis i, fins i tot, qualsevol música podia tindre cabuda (polkes, mazurkes, valsos, havaneres...).

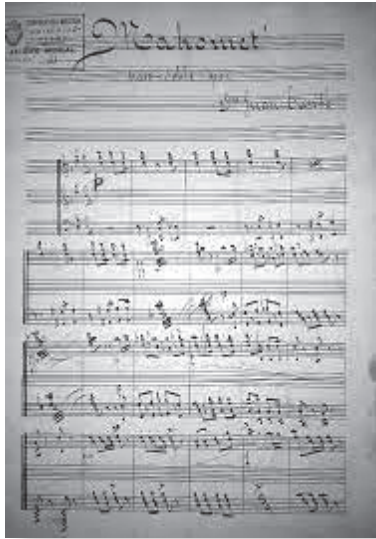
pausada i una melodia amb clars girs orientals. Per a **Vicente Pla Candela**, un dels majors estudiosos de la marxa mora, és una forma de dansa que està a mig camí entre una dansa tribal o ètnica i una dansa que busca una finalitat estètica (Pla, Vicente: *Reflexions sobre la marxa mora*. Alacant, Caja de Ahorros Provincial de Alicante, 1985, pàg.36).

La marxa cristiana és un gènere musical un poc més ràpid que la marxa mora amb predomini del so dels metalls. És

És a principis del s. XIX on podem documentar el primer exemple de música pròpia. L'any 1817 la Filà *Primera de Lana de Alcoy* acompanya per primera vegada l'Entrada Mora amb una banda de música, la Banda del Batalló de Milicians Nacionals, primera banda de música existent a la ciutat. Anteriorment, eren la dolçaina i el tabal els qui solien acompanyar aquestes danses (i encara hui en dia podem trobar reminiscències d'aquest passat a un gran nombre de composicions) o també les trompetes i

>>

caixes militars (pel qual també conserva tanta importància el so poderós dels metalls en les peces).

Les primeres marxes mores estaven molt influïdes per la zambra, que és una dansa d'origen àrab. Per exemple, a la

zarzuela *Moros y Cristianos* del mestre **Serrano** de l'any 1905 s'inclou una peça on el segon tema és una marxa mora totalment actual amb eixe ritme lent i la utilització de la percussió tan típic de hui en dia.

Val a dir que la gran majoria dels investigadors sobre la música festera són d'origen alcoià i, com que és ben sabut que cadascú agrana cap a casa, moltes de les marxes considerades com a les primeres, també tenen aquest origen.

D'aquesta manera, el pasdoble *Mahomet* (1882), de **Juan Cantó Francés**, és considerat el primer pasdoble fester. D'igual forma, *A Ben Amet* (o marxa Abencerraje) (1907), de **Vicente Pérez Verdú**, és considerada com a la primera marxa mora (passant per damunt de l'esmentada anteriorment del mestre Serrano). Finalment, podem destacar la composició *Aleluya*, de l'any 1958, del compositor alcoià **Amando Blanquer**,

com a primera marxa cristiana de la història de la música de moros i cristians.

Però, com ja hem dit, aquestes tesis són debatibles i, ben segur, algú (com ja feu el compositor ontinyentí **José María Ferrero Pastor**, autor de la conegudíssima marxa mora «Ximo», l'any 1982, al Simposi del I centenari de la música festera de moros y cristians), trobarà l'origen en altres peces diferents.

No entrarem nosaltres en polèmica, ja que no és el nostre propòsit fer una investigació intensa sobre aquest fet, sinó més ben bé una aproximació a aquesta música que, això sí, des de fa més d'un segle ompli els carrers de moltíssimes poblacions i fa bullir la sang de totes les persones que l'escolten, acompanyant el boato i les carrosses.

Us convidem a seguir-nos en pròximes entregues. Convençut estic que n'aprendrem molt. ///

A PROPÒSIT D'IMMA MÀNYEZ I *TERRA ALS ULLS*

per **María Montes**

Al llibre *Terra als ulls*, en la veu poètica d'**Imma Mànyez**, les paraules alcen la veu i criden, criden... Són com punys que colpegen la sensibilitat del lector, despertant-nos emocions que cremen i tallen l'alè. Raonem amb l'autora entorn d'estos poemes contundents, plens de passió, que no fan cap concessió a la tranquil·litat de cos i de ment dels qui els llegim.

En este nou llibre, Imma, no tan sols introdueixes nous temes, sinó que també canvia el to, que es fa dur, intens, dramàtic. Comenta'ns què ha passat entre els altres llibres i este.

Tampoc es que tinga molts llibres publicats abans del *Terra als ulls*, d'una banda, soc coautora de *Versos, somnis, barri* i en solitari de *Totes les meues dones*. Tots dos poemaris responen a un primer contacte cos a cos amb el fet poètic, encara que des de ben jove he gaudit molt de la lectura i de la paraula, escrita, pensada, llegida.

Escriure m'ha ajudat sempre a treure de dins i poder posar distància entre el meu interior i allò que estava passant fora per intentar viure-ho de la millor manera possible. En els dos primers llibres els versos van carregats d'intimitat, passió i sentiment de pertinença: la família, l'amor/desamor, les arrels, els somnis...

Després de tota eixa exposició d'interioritats, en aquest tercer poemari, sembla que el jo poètic es retrau d'alguna manera i es posa en guaret i madura i creix, però sense perdre en cap moment l'anhel d'expressar i compartir amb paraules allò que naix

>>

de l'entranya i sent conscient que de vegades les paraules no en són prou.

L'escriptora Elvira Cambrils li posa el títol «Salvar-se en el poema» al pròleg que fa per al llibre. És un efecte terapèutic el que busques quan escrius poesia?

Per descomptat que sí. Quan escric poesia em mou eixe desig, com deia abans, de saber encarar i gestionar allò que em preocupa i que em fa patir per poder sanar-ho, tant siga referit a la meua experiència personal o que tinga relació amb la problemàtica social i de la natura. Però, he de confessar, després d'escoltar opinions d'altres poetes de trajectòries ja consolidades i ben importants per a mi, que la poesia no pot tenir sols eixe vessant terapèutic, el poema ha de ser per damunt de tot poema i això és una cosa que intente tenir ben present quan escric.

I ben bé que ho aconseguixes! El llibre té tres apartats: Ferida, Habitages i Crit. Als tres escoltem la veu d'una dona traspassada pel dolor, alhora que apareixen alguns versos i alguns poemes que al·ludeixen a l'esperança. Tots tres tenen molta unitat, però per què esta estructura?

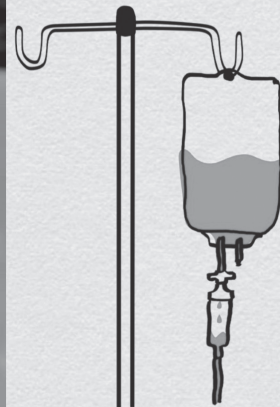
Sí, al llibre podem trobar tres apartats distints però cohesionats entre ells. La intenció és d'anar d'allò més íntim fins al que és col·lectiu. Partim dels versos de *Ferida* que broten d'un patiment físic inoportú, inesperat i que estan necessitats de ser redimits i transformats en poesia. És ací, en la segona part, *Habitages*, on trobe la força, la tempra per poder sentir-me ferma i des del silenci i la compassió fer possible la tasca tossuda i valenta de rebrotar, malgrat tot, per poder recol·lectar energies i llançar cap a fora i ben fort el *Crit*, tercera part del poemari, on tothom és el protagonista

En *Terra als ulls* hi ha versos durs i espinosos, però amb una escletxa per on poder entrar la llum si la busquem i si li facilitem l'entrada.

Terra als ulls

Imma Mànyez i Albert

perquè és el món sencer qui està present en eixe crit.

Està clar que Terra als ulls és un llibre en el qual la veu que ens parla li dol el món i li dol la vida, però, alhora, l'estima. A més, jo el veig com un llibre en què la teua poesia es fa madura, aprofundeix en estos temes tan importants: el dolor del món, el pas del temps, la recerca de l'esperança i de l'amor... Què vindrà després, quina veu poètica continuarà creant poemes?

Els meus poemes parlen de sentiments, de persones amb qui compartisc camí i temps històric i de la necessitat i esperança en dignificar eixa vida que portem totes i tots entre mans. Crec que eixos temes d'alguna manera sempre estaran presents en la meua veu poètica, encara que la història personal vaja canviant.

Sí, en *Terra als ulls* hi ha versos durs i espinosos, però amb una escaleta per on poder entrar la llum si la busquem i si li facilitem l'entrada. Tant de bo en pròxims llibres, si és que arriben, abunden els versos amables i profundament esperançats, tant de bo.

De moment puc dir-vos que estic embastant un projecte molt vital i engrescador per a mi i del qual ja estic disfrutant molt. Al remat, això és el que importa, no?

Gaudir i posar l'ànima en tot allò que portem a terme, crec que és el més semblant a la felicitat. Gràcies pel vostre interès, per escoltar-nos a mi i als meus versos que ja són vostres per a sempre. SALUT I POESIA!

Escriure m'ha ajudat sempre a treure de dins i posar distància entre el meu interior i allò que estava passant fora per intentar viure-ho de la millor manera possible.

Salut, poesia, i enhorabona per este llibre, Imma! Com a lectors i amics teus, esperem ja els nous poemes que estàs escrivint que, segur, com sempre, estaran plens de força expressiva i de vida. ///

MÚSICA PER A POSTMODERNS

per Miguel Polo Cebellán

La història de l'estètica musical en la modernitat podria resumir-se com una història d'increment constant de la complicació. En occident, des del cant pla la música no ha deixat d'augmentar en complexitat, ja siga per l'harmonia, la melodia, el ritme, els instruments o les formes i gèneres musicals. Fins al mateix concepte d'estètica ha vist ampliat el seu significat perquè, si inicialment s'ocupava «del que perceben els sentits», a partir del segle XVIII **Alexander Gottlieb Baumgarten** amplia el terme a l'experiència de percebre i preguntar-se sobre la bellesa i el gaudi humà del percebut.

Quina estètica ha seguit la música clàssica al llarg de la seua història? Quines diferències trobem entre una obra de **Bach** i una de **Ligeti**? Aparquem per un moment l'estètica i tornem a la música.

L'increment de la complexitat de l'art musical no és sinó un reflex de l'increment de la complexitat del món. Insistent en la música occidental, des del gregorià hem passat pel renaixement, el barroc, el classicisme, el romanticisme, l'expressionisme, l'impressionisme, el modernisme, el serialisme, el dodecafonisme, el minimalisme..., i així fins a arribar al més aterridor de tots els «ismes», que és l'abisme.

I és que el diccionari de la RAE, en la seua segona accepció, es refereix a l'abisme com una «realitat immaterial immensa, insondable o incomprendible». Sap algú quants minuts suma la duració de tota la música escrita al llarg de la història? Farien falta moltes vides per a escoltar tot el que ha sigut compost. Però fa-

rien falta moltes més per a, a més, llegir tot el que s'ha escrit, per a comprendre tot el que s'ha pintat, per a tocar tot el que s'ha esculpit, per a veure tot el que s'ha filmat, o per a tindre tot el que s'ha creat. El món s'ofega entre les coses, diu l'escriptor i filòsof **Byung-Chul Han**.

Vivim envoltats de coses materials i immaterials, en varietat per a quasi totes les butxaques: assoliments de la revolució burgesa, que de tot ha fet mercaderia. També les persones som productes. Les nostres dades digitals, que saben més de nosaltres que nosaltres mateixos, són cobejats per aquells que tenen tot això que pretenen que desitgem i que no necessitem per a res, però que fan que el PIB pugue i les expectatives de creixement econòmic es mantinguen en nivells acceptables.

Hi haja pau. Relaxem-nos. Detinguem aquesta bogeria. Una mica de música per a l'ànima, per favor.

Des de temps de Descartes i aquell «pense, doncs existisc», la florida del racionalisme ha dominat la cultura en occident i quasi tots els mètodes educatius desenvolupen únicament el vessant racional de les persones, oblidant per complet la seua naturalesa espiritual. Una naturalesa que amb el temps hi ha gent que busca, i per això acudeixen a pràctiques com el ioga, la meditació o el taitxí, la finalitat principal del qual no és una altra que parar l'incessant discórrer de la ment racional, la qual cosa equival a parar el temps i sentir el moment present.

Quasi tots escoltem la música amb la ment i la ment sempre tracta d'explicar-se a si mateixa el que escolta. Escoltem parant atenció als elements musicals, a

la melodia, la instrumentació o el ritme, tractant d'anticipar-nos al que vindrà. Per això ens encanta escoltar el que ja coneixem. Cadascun té una preferència estètica i dins d'aqueixa estètica és capaç de «predir el futur». Es tracta d'això: ens fascina la futurologia perquè el determinisme ens dona seguretat. Així és la modernitat.

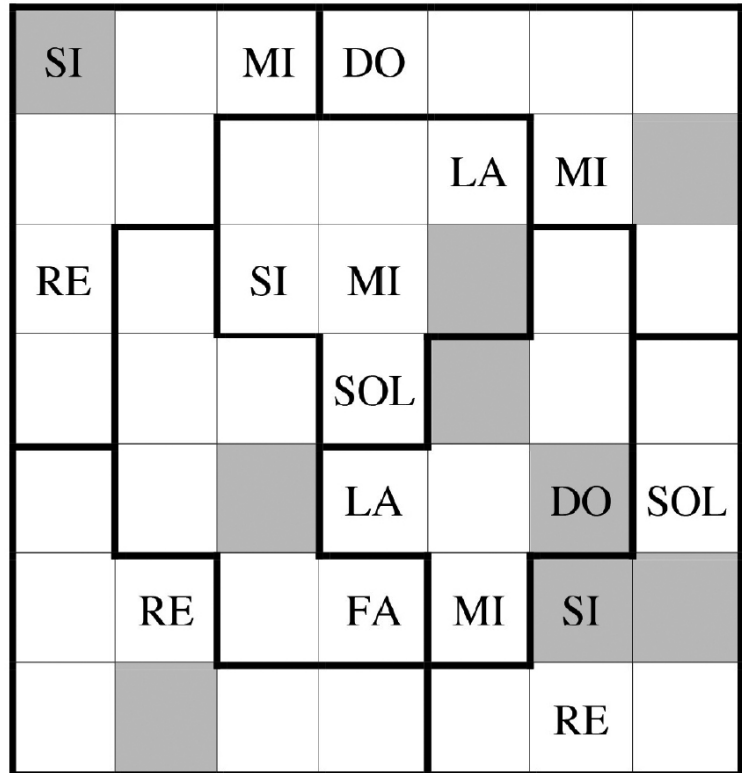
La música per a postmoderns és una altra cosa, és música per a l'ànima. No val qualsevol música, encara que el principal és la forma de l'escolta. L'escolta postmoderna és estètica en la seua accepció original, es fa amb el cor, amb la ment en blanc, sense esperar res, sense tractar d'explicar-se res, només sentint el que percep. Es tracta de suspendre el judici i viure el present per a trobar la pau i qui sap si a un mateix. ///

SUDOKU

Per resoldre'l, hauràs de posar en cada casella una nota musical (do, re, mi, fa, sol, la, si). Cal tenir en compte que les set notes no es poden repetir ni per columna, ni per línia, ni en cada una de les zones acotades. Si vols una pista, les notes que han de figurar a les caselles més fosques corresponen a les primeres de l'*Himne de l'Alegria* de **Beethoven**. (Baixat de www.sidokus.com)

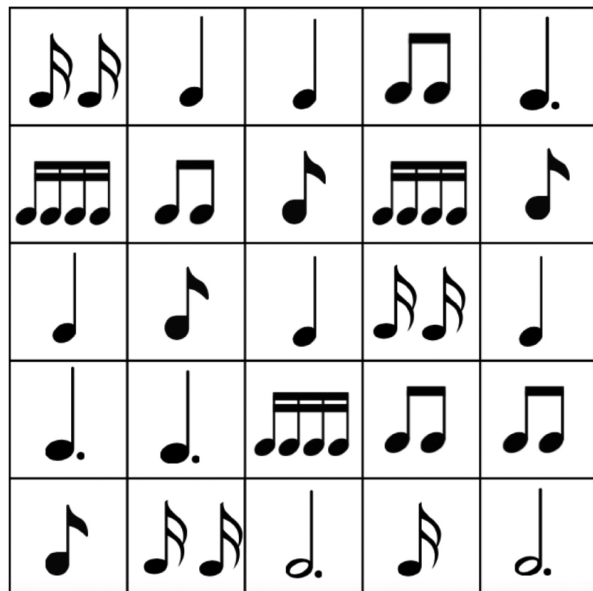
ENDEVINALLES MUSICALS

1. Un líquid que és bo per beure i un altre que és bo per amanir formen el nom d'un instrument que fa goig de sentir. Quin és?
2. Té la panxa tota arrugada i és un gran bufador que farà festa si prems unes quantes tecles i també uns botons. De quin instrument es tracta?
3. Encerta quin instrument amaga esta paraula si canvies només una lletra d'orde!
MARQUESA

REPTE de 4 temps

Com si fora una sopa de lletres (en horitzontal, vertical o diagonal) cal encerclar el conjunt de caselles que puguin fer un compàs de 4/4, és a dir, suma les figures per fer 4 temps. (Baixat de <https://www.mariajesusmusica.com/inicio/2-retos-matematicos-musicales>)

40 anys donant veu a les nostres societats musicals

**PRÒXIMAMENT
AL PALAU DE
LA MÚSICA**

**DIUMENGE
29 D'OCTUBRE**
Concert Commemoratiu
del 40 aniversari de
la Coordinadora

**DIMECRES
1 DE NOVEMBRE**
Trobada d'Orquestres

SI TENS COSES A DIR I VOLS PARTICIPAR EN LA REVISTA ESCRIU A:
noticiasmusicalsumh@gmail.com

LOTERIA DE NADAL

*Unió Musical l'Horta
de Sant Marcel·lí*

38936

DÈCIMS A LA VENDA

**EN EL LOCAL SOCIAL DE LA UNIÓ
CARRER MÚSIC CAVANILLES, 48B**

**DILLUNS I DIJOUS NO FESTIUS
de 18,30 a 20,30h**